

[Hans Kjær.]

med til at fremme mest muligt. Men netop derfor må vi skærpe kravene til effektiviteten af indsatsen.

De nærmeste år må den offentlige indsats i højere grad sættes ind på områder, der kan muliggøre den nødvendige ekspansion af eksporten, for at vi også fremover kan få råd til at løse de samfundsmæssige opgaver, der trænger sig på. Vi har derfor med opmærksomhed og med opmærksom tilfredshed lyttet til undervisningsministerens forsikring forleden om, at det nu først og fremmest er den forsømte erhvervsuddannelse, der skal forbedres. Vi ser gerne en yderligere indsats over for forskning og produktudvikling, som er nøglefaktorer for økonomisk vækst i et moderne industrisamfund. Vi ser gerne en yderligere udbygning af eksportfremmende foranstaltninger, og vi ser gerne, at den betydelige indsats, som denne regering har gjort for udflytning, fortsættes.

Det er vel denne regering, der har løftet begrebet udflytning ud af talemåderne og omsat det til en realitet. Det er vel netop den hjælp til at sprede aktiviteten ud over vort land til gavn for de mennesker, der bor derude, som hr. Per Hækkerup efterlyste i sin tale, der her er sat kraftigere ind af denne regering end af nogen anden. Det har samtidig den samfundsmæssige betydning for økonomien, at det er med til at fremme en omkostningsudjævning i stedet for den op-hobning, der har fundet sted i det stor-københavnske område.

Men naturligvis, det mest påtrængende er at søge kapitalforsyningen fremmet. En øget opsparing er en nødvendighed både som øget opsparing ved selvfinansiering i erhvervene og for den enkelte. Vi må erkende, at moderne samfund har fjernet mange eller næsten alle af de naturlige opsparingsincitament, der gives. Derfor må vi skabe andre incitament.

Må jeg her pege på tanken om konjunkturinvesteringsfonde, som også vismændene har henledt opmærksomheden på i den

samme rapport, som hr. Per Hækkerup citerede fra. Vi ser også gerne en overvejelse af at anvende et tilsvarende system for privat opsparing som led i de bestræbelser for udbredelse af ejendomsretten, som vi i de kommende år kommer til at beskæftige os særdeles meget med. For mit parti er medejendomsret nært forbundet med den enkeltes rettigheder og engagement. Derfor er vi lige så stærkt imod tvangsmidlers placering i et fond, der umyndiggør individet, som vi er modstandere af en statsdirigeret fordeling af kapitalmidlerne, hvilket er oppositionens kongstanke.

Vi tror på det private initiativs individuelle opdriftskræfter med behørig respekt for hensynet til helheden. I sig selv forekommer det grotesk for mig, at man på et tidspunkt, hvor man taler om større og større medindflydelse, skulle afskære den enkelte fra den direkte medindflydelse på hans opsparede midlers placering.

Men inden vi engagerer os for stærkt i en politisk diskussion om fordelingen af resultaterne, må vi løse den nære opgave, og det er at skaffe resultater, så der bliver overskud at dele.

Vi står nu ved afslutningen af den sidste hele folketingssamling i denne valgperiode, der står i skarp kontrast til den foregående, den med det socialistiske flertal — dér var den igen. Det ophobede behov for reformer, der var karakteristisk i 1968, er nu for en stor del afhjulpet. Jeg kan blot nævne saneringslovgivningen, jordlovgivningen, den længe tiltrængte planlægning af forureningsbekæmpelsen, et stort skridt frem i den offentlige rationalisering, opsparingen til forhøjet folkepension, forberedelsen af socialreformen, mange kontante sociale forbedringer, ny funktionærlovsforbedring, en moderne landbrugslovgivning, nye rammer om folkeskolen, mange betydningsfulde juridiske love og en ny forsvarsordning. Det er blot nogle af en lang række nødvendige reformer, der er gennemført i perioden.

Selv om betalingsbalanceproblemet endnu ikke er løst, taler rekorder inden for eks-